Puciul de la Tiraspol

Ne place să afirmăm la fiecare pas că puciștii de la Tiraspol, republica-avorton proclamată în această zonă acum mai proclamînd și independența, sînt în agonie și zorii — uite-i—uite-i — curînd vor răsare. Ne place și afirmăm, pentru că am dori să fie așa, însă realitatea, cred eu, diferă de acest vis al nostru. Pe zi ce trece puciștii de la Tiraspol demonstrează că sînt o forță capabilă să-și ducă la bun sfîrșit planurile și năzuințele lor. Nu sînt defel naivi, cum încearcă să-i califice unele publicații de-ale noastre. Și, nefiind naivi, nu prea cred nici ei în viitorul luminos al omenirii, iar drapelele roșii nu sînt altceva decît o pînză roșie cu menirea de a înfuria taurul. Taurul sîntem noi, pentru ei basarabeni democrați, care ardem de dorința, cred ei ,de a ne uni cu România. Ei nu vor, pentru că România îi va pune la muncă, îi va obliga în doi timpi și trei mișcări să învețe limba poporului care i-a adăpostit, iar unora le va smulge fotoliile. Și acea răzmeriță împotriva limbii noastre, și acea proclamare a republicii nistrene ,și grevele cîntă într-o singură notă: cea a pînzei roșii și a taurului înfuriat. Pentru că aud și citesc și ei că răsună tot mai multe voci de a ceda Ucrainei această palmă de pămînt românesc în schimbul teritoriilor noastre strămoșești: nordul Bucovinei și sudul Basarabiei. Aud și-și zic că n-ar fi rău să fie bine, adică să-și ia basarabenii ceea ce vor ,iar nouă să ne lase ceea ce vrem. Că ne-am uni cu Ucraina, că vom mai zăbovi, e o altă problemă, numai să scăpăm de afurisiții din Chișinău și de blestemata lor grafie latină. Separatiștii de asta și sînt separatiști, fiindcă vor să trăiască separat, de capul lor. În cazul cînd, în urma înțelegerii bilaterale, Moldova chiar de va ceda Ucrainei teritoriile de peste Nistru în schimbul celor două pămînturi înstrăinate ale noastre, și în acest caz Smirnov și Maracuța vor găsi o mie și unu de pretexte pentru a se separa și de Ucraina și de a rămîne independenți. Asta e politica virfurilor diriguitoare din Transnistria, gîndul lor de taină și scopul final. În ceea ce-i privește pe cei mulți, pe rusofonii simpli care fac jocul aventurierilor, iarăși nu cred că sînt niște oameni naivi, prostiți de Smirnov, Rîleakov și Pologov. Poți prosti o zi, două, o lună, două, dar chestia durează și chiar s-ar crea impresia că acestor oameni le place să fie prostiți. Pe cînd la mijloc nu e moi o înșelătorie. Rusofonii de dincolo, marea majoritate a sprijinitorilor acestei bizare companii, ne urăsc de moarte. Și nu ne urăsc pentru faptul că ne-am declarat de nenumărate ori românismul, și nu că ar avea ceva cu România, ci pentru că această ură le-a fost alimentată de secole de șovinismul lor înrăcit. Și această blocare a căilor ferate nu e altceva decît manifestarea aceleiași uri. Eliberarea puciștilor e doar un pretext, tot alimentat de ură, fiindcă rațiunea unui om ce urăște e eclipsată și îl dă de multe ori de sminteală, altfel cum s-ar explica faptul că haidăii cu bîte au aruncat pe șine femeile, și nu s-au postat singuri acolo? Au vrut să creeze senzația unei revolte spontane? Dar revoltele spontane se potolesc tot atît de repede cum și încep. Vor să se iște iarăși o stare de conflict, asemeni celei din octombrie trecut? Dar centrul nu mai este și, cu excepția generalului Morozov care jură că nu are nici un amestec în această poveste, nu are cine să-i sprijine. În același timp, separatiștii progresează: cer ca poliția transnistriană să treacă sub oblăduirea lor, în caz contrar... în caz contrar se știe ce va urma. Prin urmare, situația cu Transnistria e gravă, e chiar foarte gravă, și echipele de deputați, chiar dacă vor avea curajul să se deplaseze în aceste regiuni, nu vor rezolva nimic. Sînt necesare măsuri drastice, de felul celora cu care operează înșiși transnistrenii. M-a mirat afirmația la televizor a domnului Plugaru, noul președinte al securității, care a explicat faptul barării căilor ferate prin acea sută de ruble pe care ar primi-o, chipurile, femeile și pîrn cetățenii turmentați din preajmă. Cam astfel ne tratau pe noi cechiștii cînd ne adunam la mitinguri și demonstrații, revendicînd tricolorul și grafia latină. Pe cînd, spuneam, cauza e mult mai simplă: frica noastră de a răspunde cu lovitură la lovitură. Republica suportă pierderi incomensurabile, iar noi așteptăm să le vină răuvoitorilor mințile la cap. Și să rezolvăm conflictul pe cale parlamentară. Dar ei nu sînt parlamentari, domnilor deputați. Ei ne sînt nouă dușmani care ne urăsc atît de mult, încît exclud (ei!) din capul locului orice parlamentarism. Ei lovesc. Ei bat, și cred că a fost foarte la locul ei acțiunea de străjă a podurilor. Altfel s-ar putea să sară în aer. Văzînd că ne temem să-i pedepsim, separatiștii vor mai face boacăne și nu se vor opri pînă la momentul cînd vor înțelege că la Chișinău și pe toată cuprinderea Moldovei se construiește cu adevărat un stat. Liber și independent. Deci, și cu demnitatea de a răspunde la orice fel de ofense.

Eugen GHEORGHIȚA